

COL-LECTIVA

▶ **Bòlit, Centre d'Art Contemporani de Girona.** Bòlit La Rambla, Sala Fidel Aguilar. **Fins al 4 de juny.** De dilluns a divendres de 9 a 19h. Dissabtes de 9 a 14h i de 15 a 20h. Diumenges i festius de 9 a 14h.

■ L'exposició comissariada per Alicia Kopf té el seu origen en una metàfora o, com ella mateixa explica, en un paral·lelisme, és a dir, el que podem establir entre el terme *wireless* (connexió sense fils) i el procés d'emancipació vist com un allunyament progressiu del vincle físic més originari: el cordó umbilical. D'això es tracta: «L'adolescència com a moment de definició d'una identitat individual a partir de l'entrada als imaginaris de la comunitat triada, sovint de base estètica (musical, visual), formant noves relacions que van més enllà de les merament virtuals; afinitats sensibles que generen nous vincles emocionals i físics.

L'adolescència com a moment de connexió a un *wireless afectiu*; moment paradigmàtic de les friccions amb la realitat i de cerca d'una tribu, la família escollida...» *Wireless* és el resultat expositiu del programa anual *Bòlit Mentor*, un projecte educatiu en col·laboració amb tres instituts d'educació secundària en una aposta per la creativitat en l'àmbit educatiu. Tres artistes visuals seleccionades per concurs (Laura Llanelli, Laura Torres i Irena Visa) s'han introduït en els centres i han treballat amb grups d'estudiants un projecte artístic compartit. La comissària de l'exposició ha fet l'acompanyament integral de l'experiència, ha estat mentora dels artistes, ha mediat entre el centre d'art i el centre educatiu, entre la proposta artística i el públic. Amb la col·laboració dels instituts d'educació secundària Santiago Sobrequés i Carles Rahola de Girona i Josep Brugulat de Banyoles. **E. CAMPS**

JOSEP COSTA VILA

▶ **Art en Brut, Girona.** Cort Reial, 3. **Del 6 de maig al 15 de juny.** Diari d'11 a 14h. i de 16 a 20,30h.

■ Amb una clara tendència impressionista però amb un revestiment matèric i amb elements de collage que li donen un estil personal i inconfundible, Costa Vila juga amb els espais. De fet, la mostra d'Art en Brut no decebrà als seus incondicionals en la mesura que es manté estable en les coordenades de sempre, és a dir, la d'un colorisme desinhibit on l'alegria de viure no deixa espai a cap forma de pessimisme existencial. Amb tot, algunes de les obres resulten sorprenents degut a la seva composició més agosarada i a una utilització dels diferents recursos plàstics, com a mínim, contundent. Pintura, en tot cas, que se celebra a ella mateixa sense complexos. **E. CAMPS**

GUINOVART

▶ **Museu del Joguet de Catalunya i Galeria Lola Ventós, Figueres.** Rambla / Pi i Margall. **Fins al 4 de juny.** www.mjc.cat i www.galerialolaventos.wixsite.com

■ El Museu del Joguet i la galeria Lola Ventós s'anticipen a la commemoració del desè aniversari de la mort de Guinovart (prevista per a finals d'any) amb dues mostres dedicades, respectivament, a la dimensió lúdica i als darrers treballs del pintor. En qualsevol cas, és important destacar que les exposicions de Figueres no haurien estat possibles sense la participació de la Fundació Espai Guinovart: es tracta d'un centre d'art contemporani amb una trajectòria de quasi divuit anys, que ve marcada principalment per la voluntat de Josep Guinovart de crear un espai per a la creació i la promoció de l'art contemporani i, a la vegada, un espai amb la seva obra exposada permanentment. **E. CAMPS**

NÚRIA MERINO

▶ **CoEspai, Girona.** Carrer Anselm Clavé, 32. **De l'11 de maig al 8 de juny.** Horaris a www.coespai.com/3er-esquerra

■ A *Desmemòria*, expliquen els seus responsables, Núria Merino ens presenta una instal·lació, «una combinació de paraules i caps de mistos sobre una xarxa que recorre els camins entre el record i l'oblit on ens mostra, en forma d'itinerari, les seves relacions». El projecte de Merino, desenvolupat a l'Espai de treball de les Golfes del CoEspai, prové de la seva participació en el 100 Days Project 2016, una iniciativa neozelandesa que convida a participar de l'acte creatiu durant 100 dies: «A partir dels dos elements de desmemòria —les pedres de paper i les imatges borroses de figures humanes— es va elaborar el projecte de la instal·lació *Desmemòria*», confessa l'artista. **E. CAMPS**

FUNDACIÓ VILA CASAS ▶ DARRERS DIES PER VEURE DUES EXPOSICIONS QUE TRANSCENDEIXEN LA FOTOGRAFIA PER PARLAR-NOS DE LA MIRADA

Rèmores de les imatges

Un llegat en forma de Fundació

▶ El Palau Solterra (Fundació Vila Casas) acull una quarantena de peces visuals que Mapi Rivera (Guiral, Osca, 1976), videoartista d'accentuat tarannà líric i espiritual, dedica a les experiències creatives i visionàries. Amb un projecte presentat a Holanda, l'artista retira «el vel que oculta l'energia i la llum per connectar amb els espais interiors de l'existència humana».

MAPI RIVERA / MARTÍ BOADA I TERESA ROMANILLOS

▶ **Palau Solterra, Torroella de Montgrí.** Carrer de l'Església, 10. **Fins al 21 de maig.** www.fundaciovilacasas.com

EUDALD CAMPS

■ Amb la distància, el desig augmenta o, potser millor, transmuta en quelcom que no sabem anomenar però que, d'alguna manera, oscil·larà entre la nostàlgia abstracta i l'anhel persistent com podrien fer-ho, donat el cas, les esferes oposades d'un pèndol qualsevol (òbviament, més semblant al de Newton que al de Foucault). És a dir: allò que singularitza a la «naturalesa humana» és, contra tota lògica, el seu allunyament progressiu (i en direcció contrària) de la *Naturalesa* (l'home és home perquè s'escindeix del món). Es tractaria d'una «il·lusió» originada en els mateixos albers de la civilització que només té sentit quan, amb indiferència del grau de convenciment, acceptem separar «el món dels humans» (artificios o inautèntic) d'una natura primigènia i, per a molts,

pràcticament divinitzada: «Quan deixarem d'estar obcecats —escrivia Nietzsche a *La Gaia Ciència* (1882)— per totes aquelles ombres de Déu? Quan haurem des-divinitzat completament a la natura? Quan ens serà a la fi permès, a nosaltres els homes, començar a ser naturals, a naturalitzar-nos, amb la pura naturalesa, la naturalesa recobrada, la naturalesa alliberada?» (per cert: al filòsof alemany, el desig de vida i de món van consumir-lo).

Expliquem tot això (evident per poc que s'hi pensi) perquè, en el fons, és des d'aquesta «perspectiva inversa» que hom pot comprendre (mai del tot) la pervivència, al llarg de la història, de determinats «ismes» que, com les males herbes, brosten tossuts i indiferents a les nostres regles o principis estacionals. Per entendre'ns: la gràcia d'exposicions com les que presenten Mapi Rivera i el binomi format per Martí Boada i Teresa Romanillos és que ens regalen, potser sense pretendre-ho, una excel·lent oportunitat per rastrejar «rèmores conceptuales» actives arreu i amb inde-

pendència de la disciplina...

Encapçalaria la llista de «paràsits mentals» (amb els que hauríem acabat mantenint, per pur pragmatisme evolutiu, una relació simbiòtica), el «corc romàntic»: als antípodes del categòric, l'«imperatiu sentimental» podria en la singularitat abissal de cada individu unes raons tan inapel·lables com impossibles d'extrapol·lar. Rivera ho explica amb paraules dignes, servant distàncies, de la versió més «esperantista» de Romain Rolland: «*Al entregarme sin reservas, el ritual de descubrirme ante el sol, de desvelarme ante su luz, cobró pleno sentido [...] Me había convertido en una novia desnuda, ligera, libre, sin miedo a sumergirme en un océano de luz sin límites*». Ras i curt: l'espai mental de Rivera és idèntic al generat, segons el Nobel francès, pel «sentiment oceànic» que tots portem incorporat en forma d'equipament de sèrie. Allò realment significatiu, com dèiem, és el rerefons de tot plegat: decebut amb Freud per la forma en que el pare del psicoanàlisi carregava contra la religió (sense distingir la ves-

